

at de nok kan taale nogen Nedsættelse, naar det ikke drejer sig om mere end her. Det viser sig ogsaa, at der melder sig Folk nok til de forskellige Pladser; der har aldrig, saa vidt jeg ved, været Vanskelighed ved at faa Tjenestemænd.

I øvrigt er der det at gøre opmærksom paa, at Tjenestemændene har forskellige Fordele, som almindelige Mennesker ikke har. De har f. Eks. Pensionsret, og den har altid i de forskellige Beregninger været opgjort til en 11—12 pCt. af Lønningerne. De har Ferierne, som en almindelig Arbejdsmand ikke har, uden at han selv maa betale derfor, og Ferierne er opgjort til ca. 4 pCt. De har dette, at de, naar de bliver syge og fritaget for at møde, ikke faar noget Afdrag i deres Løn af den Grund; det er statistisk anslaaet til at betyde $4\frac{1}{2}$ pCt. af deres Løn. Saa har de desuden i mange Tilfælde Uniform, saa alt i alt kan man vel sige, at foruden Lønnen har de et Tillæg, der andrager ca. 20 pCt. Det gælder maaske ikke de højeste Lønninger, men i alle Tilfælde de lavere. Saa har de dette, at de saa at sige altid har Sikkerhed for at kunne blive i deres Plads; man kan ikke behandle Tjenestemænd efter Forgodtbefindende. Desværre kan man heller ikke altid behandle dem efter Fortjeneste. Jeg husker fra Lønkommissionen, at det ikke var muligt at faa det mindste ind om, at en Tjenestemand kunde faa lidt mere eller lidt mindre, efter som han var dygtig til. Disse sidste Bemærkninger og Beregninger har jeg taget efter et Foredrag, der er holdt af en Tjenestemand, saa jeg antager, de maa være rigtige. Jeg tror derfor ikke, man kan sige, det vilde være umuligt for Tjenestemændene at taale den Nedsættelse, her foreslaas.

Jeg hilser med Glæde Bestemmelsen om, at de yngre og ugifte faar en større Nedsættelse end de ældre og gifte. I Lønningsskommissionen var der megen Stemning for at gaa til noget i den Retning, og der findes i Betænkningen en Udtalelse, som viser dette. Blandt dem, der var med dertil, var Lønningsskommissionens Formand, daværende Trafikminister Hassing Jørgensen, nuværende Formand for Lønningssraadet Kofoed og Medlem af Folketinget Valdemar Olsen. Det var altsaa ikke noget, der stod som noget forskrækkeligt for disse Mennesker, der var med til at arbejde i Lønningsskommissionen. Jeg tror, det vilde have været heldigt, om det Forsørgerprincip, der findes i Dyrtidstillæget, ogsaa var blevet indført i Konjunkturtillæget. Ligeledes finder jeg, det er godt, at Lovforslaget omfatter 2 Aar; saa undgaar vi

jo, i hvert Fald til næste Aar den Uro, der ellers altid er om dette Spørgsmaal.

Der er dem, som er tilbøjelige til at sige, at vi skal være enige med Tjenestemændene. Ja, det ønsker jeg i højeste Grad, men jeg synes, at Tjenestemændene denne Gang har haft nogen Tilbøjelighed til at forveksle Forhandlingsret med Bevillingsret. Det er jo Rigsdagen, som har Bevillingsretten, og den kan vi ikke give fra os. Skal vi sætte den Løn, som de paagældende ønsker, hører jo alt op, og saa vil en sparsommelig Husholdning med Statens Penge ikke være mulig. Der er, som sagt, ingen, der mere end jeg ønsker at gaa Overenskomstens og Forhandlingens Vej, men naar det ikke er muligt, maa det fastslaaes, at Retten og Ansvaret ligger hos Rigsdagen.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og villig Behandling.

Dahl: Jeg skal ikke komme ind paa de Sammenligninger, man fra forskellige Sider anstiller mellem Tjenestemændenes Løn nu og deres Løn før Lønningsreformen, og lige saa lidt skal jeg komme ind paa Sammenligning mellem Tjenestemændenes Løn og andre Befolkningssklassers Indtægter. Blot skal jeg i Tilslutning til den ærede foregaaende Talers Udtalelser fremhæve, at for det allerstørste Antals Vedkommende er Tjenestemændenes Løn for Øjeblikket godt 3 000 Kr.; det er den Lønklasse, hvortil Portører, Postbude og lignende hører, de har for Øjeblikket godt 3 000 Kr. her i København, naar alle Tillæg medregnes. Og nu kan man saa meget man vil sige, at den Lønnedsættelse, som Formindskelsen af Konjunkturtillæget medfører, ikke betyder meget, man kan omsætte den i en halv Bajer om Dagen, og man kan omsætte den i andre Ting alt efter Behag og Temperament og efter ens Syn paa Tjenestemænd og Tjenestemænds Lønninger, men det er alligevel saa, at paa en saa lille Løn betyder en Nedsættelse af 45 Kr. i Aar og 107 Kr. til næste Aar dog noget. Hvor næsten hele Lønnen gaar med til Nødvendighedsartikler og kun en meget lille og begrænset Del kan afses til Luksus — hvis i det hele taget noget kan afses til Luksus paa en saadan Løn —, vil en Nedsættelse med det Beløb, her kræves, komme til at betyde Savn, navnlig naar Familien er betydelig, og de allerfleste af de Tjenestemænd, jeg taler om, er Familieforsørgere og har Børn. I en Tid som denne, hvor Priserne ikke gaar nedad, men tværtimod er opadgaaende, forekommer det mig, at man burde